

C-75/20-1

ELEKTRONINIO
DOKUMENTO NUORAŠAS

PLA

Įrašyta į Teisingumo Teismo registrą	
Nr.	1142959
Liuksemburgas, 2020-02-14	
Faks. / el. paštas:	Pagal Teismo kancelerio įgaliojimą
Gauta: 13.2.20	Miroslav Alekseev Skyriaus vadovas

Administracinė byla Nr. eA-1-442/2020
Teisminio proceso Nr. 3-61-3-02054-2017-4
Procesinio sprendimo kategorijos: 13.2; 52.1.9

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

NUTARTIS

2020 m. sausio 29 d.

Vilnius

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Romo Klišausko (kolegijos pirmininkas), Dainiaus Raižio (pranešėjas) ir Virginijos Volskienės, teismo posėdyje apeliacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjo akcinės bendrovės „Lifosa“ apeliacinį skundą dėl Vilniaus apygardos administracinio teismo 2017 m. lapkričio 28 d. sprendimo administracinėje byloje pagal pareiškėjo akcinės bendrovės „Lifosa“ skundą atsakovui Muitinės departamentui prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (tretieji suinteresuoti asmenys – Kauno teritorinė muitinė ir uždaroji akcinė bendrovė „Transchema“) dėl sprendimo ir ataskaitos panaikinimo.

Teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I.

1. Byloje nagrinėjamas pareiškėjo akcinės bendrovės „Lifosa“ (toliau – ir pareiškėjas, Bendrovė) ir atsakovo Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – ir atsakovas, Departamentas) mokestinis ginčas dėl Kauno teritorinės muitinės 2017 m. vasario 9 d. patikrinimo ataskaitos Nr. 7KM320012M (toliau – ir Ataskaita), kuria, be kita ko, patikslinta pareiškėjo deklaruota importuotų prekių muitinė vertė.

Teisinis pagrindas. Sąjungos teisė

2. 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, 1992, p. 1, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307) (toliau – ir Bendrijos muitinės kodeksas), 29 straipsnio 1 ir 3 dalis nustato:

„1. Importuojamų prekių muitinė vertė laikoma sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, paroduodamas eksportui į Bendrijos muitų teritoriją, prirėkus patikslinta vadovaujantis 32 ir 33 straipsniais, jeigu: <...> b) prekių pardavimui arba jų kainai neturi įtakos jokios sąlygos arba aplinkybės, kurių poveikio vertinamų prekių pardavimui arba kainai neįmanoma įvertinti <...>.“

3. a) Faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina – tai visi pirkėjo įvykdyti ar priklausantys įvykdyti mokėjimai pardavėjui arba pardavėjo naudai už importuotas prekes, įskaitant visus įvykdytus arba priklausančius įvykdyti pirkėjo mokėjimus pardavėjui arba, vykdant pardavėjo įsipareigojimus, trečiajam asmeniui, esančius importuotų prekių pardavimo pirkėjui sąlyga. Mokėjimo forma nebūtinai turi būti pinigų pervedimas. Gali būti mokama tiesiogiai arba netiesiogiai, pateikiant akredityvus arba vertybinius popierius <...>.“

3. Bendrijos muitinės kodekso 32 straipsnio 1–3 dalys, be kita ko, įtvirtina:

NUORAŠAS TIKRAS

OK

„1. Nustatant muitinę vertę pagal 29 straipsnį, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos importuojamų prekių kainos pridedama: <...> e) i) importuojamų prekių vežimo <...> išlaidos <...> iki jų įvežimo į Bendrijos muitų teritoriją vietos.

2. Vadovaujantis šiuo straipsniu papildomos pinigų sumos prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos pridedamos tik remiantis objektyviais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis.

3. Nustatant muitinę vertę, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos nepridedamos jokios pinigų sumos, išskyrus kai numatyta šiame straipsnyje.“

4. 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Reglamento Nr. 2913/92 įgyvendinimo nuostatas (OL L 253, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 6 t., p. 3), 164 straipsnio c punktas nustato, kad „[t]aikant [Bendrijos muitinės] kodekso 32 straipsnio 1 dalies e punktą: <...> jeigu prekės vežamos nemokamai arba pirkėjo transportu, gabenimo iki įvežimo vietos išlaidos, kurios įskaitomos į prekių muitinę vertę, apskaičiuojamos remiantis transporto tarifais, paprastai taikomais tos pačios rūšies transporto priemonėms.“

5. 2013 m. spalio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas (OL L 269, 10.10.2013, p. 1–101) (toliau – ir Sąjungos muitinės kodeksas), 70 straipsnyje („Sandorio vertės muitinio įvertinimo metodas“) įtvirtinta:

„1. Prekių muitinės vertės pagrindas visų pirma yra sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prirėikus patikslinama.

2. Faktiškai sumokėta arba mokėtina kaina – visa pirkėjo pardavėjui arba pirkėjo trečiajai šaliai arba pardavėjo naudai sumokėta arba mokėtina pinigų suma už importuojamas prekes, įskaitant visus įvykdytus arba vykdytinus mokėjimus, kurie yra importuojamų prekių pardavimo sąlyga.

3. Sandorio vertė taikoma, jeigu įvykdomos visos šios sąlygos: <...> b) prekių pardavimui arba jų kainai neturi įtakos jokios sąlygos arba aplinkybės, kurių poveikio vertinamoms prekėms neįmanoma įvertinti <...>.“

6. Sąjungos muitinės kodekso 71 straipsnio („Sandorio vertės elementai“) numato, kad:

„1. Nustatant muitinę vertę pagal 70 straipsnį, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos už importuojamas prekes kainos pridedama: <...> e) toliau nurodytos išlaidos, patirtos prekes gabenant iki jų įvežimo į Sąjungos muitų teritoriją vietos: i) importuojamų prekių vežimo <...> išlaidos <...>

2. Papildomos pinigų sumos prie faktiškai sumokėtos ar mokėtinos kainos pridedamos vadovaujantis 1 dalimi tik remiantis objektyviais ir kiekybiškai įvertinamais duomenimis.

3. Nustatant muitinę vertę, prie faktiškai sumokėtos arba mokėtinos kainos nepridedamos jokios pinigų sumos, išskyrus numatytąsias šiame straipsnyje.“

7. 2015 m. lapkričio 24 d. Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2015/2447, kuriuo nustatomos išsamios tam tikrų Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas, nuostatų įgyvendinimo taisyklės (OL L 343, 29.12.2015, p. 558–893), 138 straipsnio („Vežimo išlaidos“) 3 dalis nustato, kad, „[j]eigu prekės vežamos nemokamai arba pirkėjo transportu, į prekių muitinę vertę įskaitytinos vežimo išlaidos apskaičiuojamos vadovaujantis tos pačios rūšies transporto priemonėms taikomais įprastais tarifais.“

Reikšmingos faktinės aplinkybės

8. Pareiškėjas yra Lietuvoje įsteigta akcinė bendrovė, be kita ko, gaminanti trąšas. Nuo 2014 m. sausio 1 d. iki 2016 m. spalio 31 d. pareiškėjas pagal 2011 m. rugsėjo 23 d. sudarytą sutartį iš uždarosios akcinės bendrovės (toliau – ir UAB) „Transchema“ įsigijo ir į Sąjungos muitų teritoriją importavo įvairius kiekius Baltarusijos Respublikos įmonės OAO „Naftan“ (toliau – ir Gamintojas) pagamintą techninę sieros rūgštį (toliau – ir ginčo prekes).

9. Dėl kiekvieno įsigijimo buvo sudaroma papildoma sutartis, kurioje, be kita ko, buvo sulygta dėl konkrečios kainos, kartu nustatant, kad tiekimas / įsigijimas vykdomas pagal vieną iš Tarptautinių prekybos rūmų nustatytų tarptautinės prekybos sąlygų „Incoterms 2000“ – DAF

Baltarusija / Lietuva (sienos perėjimo punktas Gudogai), be kita ko, reiškiančią, kad tiekėjas (pardavėjas) apmoka visas prekių gabenimo iki paskirties vietos išlaidas.

10. Byloje taip pat nustatyta, kad UAB „Transchema“ ginčo prekes įsigydavo iš Gamintojo, kuris jas DAF Baltarusija/Lietuva sąlygomis nuo gamyklos, esančios Baltarusijos teritorijoje, pristatydavo iki minėto sienos perėjimo punkto Gudogai.

11. Teiktose deklaracijose pareiškėjas importuotų ginčo prekių muitinę vertę nurodė jo faktiškai už šias prekes sumokėtas ar mokėtinas sumas, atitinkančias UAB „Transchema“ išrašytose PVM sąskaitose faktūrose nurodytas sumas.

12. Atlikusi patikrinimą, Kauno teritorinė muitinė 2017 m. vasario 9 d. priėmė Ataskaitą, kuria patikslino pareiškėjo deklaruota ginčo prekių muitinę vertę – įtraukė ginčo prekių vežimo ne Sąjungos (Bendrijos) muitų teritorijoje išlaidas. Atitinkamai pareiškėjui papildomai apskaičiuota 25 876 Eur maito, 412 Eur maito delspinigių, 187 152 Eur importo pridėtinės vertės mokesčio ir 42 492 Eur šio mokesčio delspinigių bei skirta 42 598 Eur dydžio (20 proc.) bauda.

13. Tokį sprendimą vietos mokesčių administratorius priėmė nustatęs, kad pareiškėjo deklaruota ginčo prekių muitinė vertė buvo mažesnė už jų gabenimo Baltarusijos teritorijoje išlaidas, kurias faktiškai patyrė Gamintojas, geležinkeliu gabendamas šias prekes nuo jam priklausančios gamyklos iki Baltarusijos Respublikos ir Lietuvos Respublikos sienos perėjimo punkto.

14. Dėl tokio vietos mokesčių administratoriaus sprendimo pareiškėjas pateikė skundą Departamentui, kuris 2017 m. gegužės 25 d. sprendimu Nr. 1A-126 „Dėl AB „Lifosa“ skundo“ patvirtino Ataskaitoje papildomai apskaičiuotas sumas.

15. Nesutikdamas su tokiu atsakovo sprendimu pareiškėjas su skundu kreipėsi į Vilniaus apygardos administracinį teismą, be kita ko, akcentuodamas, kad:

15.1. ginčo vežimo išlaidas pagal sutarties sąlygas apmokėjo Gamintojas ir jos buvo įtrauktos į UAB „Transchema“ sumokėtą prekių kainą;

15.2. ginčo prekių kainą sąlygojo šie objektyvūs veiksniai: (1) techninė sieros rūgštis yra šalutinis produktas Gamintojo gamybos procese; (2) Gamintojas neturi galimybių šį produktą (techninę sieros rūgštį) perdirbti ar ją sandėliuoti; (3) utilizuojant šiuos produktus būtų patiriamos labai didelės išlaidos, t. y., nors prekių kaina nepadengia visų Gamintojo patirtų prekių vežimo išlaidų, ji (kaina) yra pagrįsta ir jam (Gamintojui) ekonomiškai naudinga, nes Baltarusijos Respublikoje nustatyto ekologinio mokesčio suma, kurią reikėtų sumokėti siekiant utilizuoti ginčo prekes, viršytų deklaruotos muitinės vertės ir transportavimo išlaidų sumą.

16. Vilniaus apygardos administracinis teismas 2017 m. lapkričio 28 d. sprendimu Bendrovės skundą atmetė kaip nepagrįstą. Todėl pareiškėjas pateikė apeliacinį skundą Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui.

Teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a :

II.

17. Byloje kyla klausimas dėl Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalies ir 32 straipsnio 1 dalies e punkto i papunkčio bei Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalies ir 71 straipsnio 1 dalies e punkto i papunkčio aiškinimo. Todėl yra reikalinga kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą (toliau – ir Teisingumo Teismas) su prašymu priimti prejudicinį sprendimą (Administracinių bylų teisenos įstatymo 4 str. 3 d.).

18. Konkrečiai byloje kyla klausimas, ar minėtos nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad sandorio (muitinės) vertė turi būti patikslinta į ją įtraukiant visas Gamintojo faktiškai patirtas prekių vežimo iki jų įvežimo į Sąjungos (Bendrijos) muitų teritoriją vietos išlaidas, kai, kaip yra byloje nagrinėjamu atveju, (1) pagal tiekimo sąlygas („Incoterms 2000“ DAF) pareiga padengti šias išlaidas teko Gamintojui ir (2) šios vežimo išlaidos viršijo sulytą ir pirkėjo faktiškai sumokėtą (mokėtiną) kainą, tačiau (3) pirkėjo faktiškai sumokėta (mokėtina) kaina atitiko realią prekių vertę, net jei ši kaina nebuvo pakankama padengti visas Gamintojo patirtas vežimo išlaidas?

Pirminiai pastebėjimai

19. Byloje nėra jokių duomenų, kad Gamintojas būtų įsipareigojęs ginčo prekes iki jų įvežimo į Sąjungos (Bendrijos) muitų teritoriją vietos nugabenti nemokamai, t. y., kad sulygta pardavimo kaina neapėmė vežimo išlaidų. Tačiau byloje esantys duomenys objektyviai patvirtina, kad faktiškai Gamintojo patirtos prekių gabenimo iki minėtos vietos išlaidos viršijo pirkėjo faktiškai sumokėtą kainą, kaip ji suprantama pagal Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 3 dalies a punktą ir Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 2 dalį. Kadangi, kaip minėta, šios prekės buvo gabenamos sąlygomis, pagal kurias pareiga padengti visas jų vežimo išlaidas teko Gamintojui, pareiškėjui ir (ar) UAB „Transchema“ nekilo jokia pareiga atlyginti šių, minėtą kainą viršijusių, išlaidų dalies.

20. Akcentuotina ir tai, kad mokesčių administratorius nekvestionuoja, kad ginčo prekių muitinė vertė turėjo būti apskaičiuota Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnyje ir Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnyje nustatyta tvarka, t. y. taikant sandorio vertės metodą. Be to, byloje nėra jokių duomenų, kurie leistų pripažinti, kad pareiškėjo ir (ar) UAB „Transchema“ faktiškai už ginčo prekes Gamintojui sumokėta kaina buvo fiktyvi, nustatyta sukčiaujant ar piktnaudžiaujant teise.

Del prejudicinio klausimo esmės

21. Pirmiausia paminėtina, kad „sandorio vertė“ Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalies ar Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalies taikymo tikslais reikia laikyti patikslintą vertę, jeigu įvykdytos patikslinimo sąlygos (Teisingumo Teismo 2006 m. lapkričio 16 d. sprendimo *Compaq Computer International Corporation*, C-306/04, EU:C:2006:716, 28 p.). Kalbėdamas, be kita ko, apie Bendrijos muitinės kodekso 29 straipsnio 1 dalyje nuostatoje minimą patikslinimą, Teisingumo Teismas nurodė, kad muitinė vertė turi atspindėti realią importuotos prekės *ekonominę vertę* ir būti apskaičiuojama atsižvelgiant į šios prekės elementų, turinčių ekonominę vertę, visumą (žr. 2017 m. gegužės 11 d. sprendimo byloje *Shirtmakers*, C-59/16, EU:C:2017:362 (toliau – ir Sprendimas *Shirtmakers*), 29 p. ir jame nurodytą praktiką; taip pat žr. 2019 m. liepos 15 d. sprendimo byloje *Gaston Schul*, C-354/09, EU:C:2010:439. 29 p.).

22. Manytina, kad būtent elementai, kuriuos nustatant muitinę vertę reikia įtraukti į faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą, be kita ko, yra nurodyti Bendrijos muitinės kodekso 32 straipsnyje ar Sąjungos muitinės kodekso 71 straipsnyje (šiuo klausimu žr. Teisingumo Teismo 2013 m. gruodžio 12 d. sprendimo byloje *Christodoulou ir kt.*, C-116/12, EU:C:2013:825, 47 p.).

23. Teisingumo Teismas jau yra pripažinęs, kad Bendrijos muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies e punkto i papunktyje nuostatoje vartojama sąvoka „vežimo išlaidos“ yra savarankiška Sąjungos teisės sąvoka (Sprendimo *Shirtmakers* 22 p.). Ši sąvoka turi būti aiškinama plačiai ir apima visas pagrindines ir papildomas išlaidas, susijusias su importuojamų prekių vežimu į Sąjungos (Bendrijos) muitų teritoriją, o kriterijus nustatyti, kad išlaidos gali būti laikomos „vežimo išlaidomis“, kaip jos suprantamos pagal Bendrijos muitinės kodekso 32 straipsnio 1 dalies e punkto i papunktį, yra tai, kad jos susijusios su prekių vežimu į Sąjungos (Bendrijos) muitų teritoriją, nepriklausomai nuo to, ar šios išlaidos būdingos ar reikalingos faktiškai vežant šias prekes (Sprendimo *Shirtmakers* 24 ir 25 p.; 1990 m. birželio 6 d. sprendimo byloje *Unifert*, C-11/89, EU:C:1990:237, 29–31 p.).

24. Iš išdėstyto, viena vertus, galima pagrįstai manyti, kad taikant Bendrijos muitinės kodekso 32 straipsnio / Sąjungos muitinės kodekso 71 straipsnio 1 dalies e punkto i įtrauką, prie sandorio vertės turi būti pridėamos visos (bet kokios) realiai patirtos „vežimo išlaidos“, nepriklausomai nuo to, kas jas patyrė bei kas nulėmė šių išlaidų atsiradimą, jei jos ar bet kokia jų dalis nebuvo įtrauktos į faktiškai sumokėtą ar mokėtiną kainą. Kitaip tariant, vien tai, kad dalis aptariamų vežimo išlaidų nebuvo įtrauktos į pareiškėjo ir (ar) UAB „Transchema“ faktiškai sumokėtą ar mokėtiną kainą, savaime reiškia, kad sandorio vertė ir, atitinkamai, muitinė vertė, turėtų būti patikslinta užtikrinant, kad būtų įtrauktos visos faktinės vežimo išlaidos, neatsižvelgiant į tai, kad šias išlaidas realiai patyrė tik pardavėjas (Gamintojas).

25. Tokį vertinimą galima pagrindžia ir šios Nutarties 4 ir 7 punktuose paminėtos Komisijos įgyvendinimo reglamentų nuostatos, reikalaujančios į muitinę vertę įtraukti vežimo išlaidas, kai prekės vežamos nemokamai. Iš tiesų manytina, jog aplinkybės, kad prekės pirkėjui (importuotojui) vežamos nemokamai ar kad pirkėjas nemoka dalies prekių vežimo išlaidų, neturėtų būti vertinamos skirtingai, kiek tai susiję su muitinės vertės nustatymu.

26. Kita vertus, byloje pareiškėjo pateikti duomenys (be kita ko, paminėti šios nutarties 15.2 punkte), kurių atsakovas neneigia, leidžia teigti, jog tai, kad vežimo išlaidos buvo didesnės nei Gamintojui faktiškai sumokėta kaina už ginčo prekes, nagrinėjamu atveju gali būti pagrįsta individualių ginčo prekių pardavimo į Sąjungos (Bendrijos) muitų teritoriją aplinkybių.

27. Iš tiesų, šiame bylos nagrinėjimo etape yra pagrindas teigti, kad ginčo prekės, t. y. techninė sieros rūgštis, yra šalutinis produktas Gamintojo gamybos procese, kurio jis (Gamintojas) neturi galimybės sandėliuoti ar perdirbti. Be to, šio šalutinio produkto utilizavimas Baltarusijos Respublikos teritorijoje lemtų didelius kaštus. Todėl Gamintojui buvo ekonomiškai naudinga (vertinga) ginčo prekes parduoti UAB „Transchema“ sumokėta kaina, net jei ši kaina nepadengė visų jo patirtų vežimo iki Sąjungos (Bendrijos) muitų teritorijos išlaidų.

28. Šios aplinkybės pagal byloje esančius duomenis leidžia manyti, kad už ginčo prekes faktiškai sumokėta kaina atitiko realią prekių vertę, net jei sulygta pardavimo kaina nepadengė visų šių prekių vežimo išlaidų, kurias patyrė Gamintojas.

29. Šiomis aplinkybėmis ir Bendrijos muitinės kodekso 32 straipsnio 3 dalyje bei Sąjungos muitinės kodekso 71 straipsnio 3 dalyje nustatytų ribojimų kontekste, teisėjų kolegija sprendžia, kad, siekiant pašalinti jai kilusias abejones dėl aptartų Sąjungos teisės aktų nuostatų aiškinimo, yra tikslinga kreiptis į Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą.

Del prašymo priimti prejudicinį sprendimą

30. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas yra galutinės instancijos teismas administracinėms byloms (Administracinių bylų teisenos įstatymo 21 str.), todėl iškilus Europos Sąjungos institucijų priimtų teisės aktų aiškinimo klausimui, kurį išnagrinėti būtina, kad sprendimas byloje būtų priimtas, jis privalo kreiptis į Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą (SESV 267 straipsnio 3 dalis, Lietuvos Respublikos teismų įstatymo 40¹ str.).

31. Šiomis aplinkybėmis, siekiant išsklaidyti kilusias abejones dėl ginčo teisiniais santykiams aktualių Europos Sąjungos teisės normų aiškinimo bei taikymo, yra tikslinga kreiptis į Teisingumo Teismą su prašymu išaiškinti aptartas Sąjungos taisykles. Atsakymas į šios Nutarties rezoliucinėje dalyje nurodytus klausimus turėtų esminę reikšmę nagrinėjamai bylai, nes sudarytų prielaidas, be kita ko, užtikrinant Sąjungos teisės viršenybę, nedviprasmiškai ir aiškiai identifikuoti tikrąjį pareiškėjo mokestinių prievolių apimtį, susijusią su ginčo prekių importu.

Vadovaudamasi tuo, kas išdėstyta pirmiau ir Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnio 3 dalimi, Lietuvos Respublikos teismų įstatymo 40¹ straipsniu, Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 81 straipsnio 9 dalimi, 100 straipsnio 1 dalies 9 punktu, 137 straipsniu, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo teisėjų kolegija

n u t a r i a:

Atnaujinti bylos nagrinėjimą iš esmės.

Kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą klausimu, ar 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, 29 straipsnio 1 dalis ir 32 straipsnio 1 dalies e punkto i papunktis bei 2013 m. spalio 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas, 70 straipsnio 1 dalis ir 71 straipsnio 1 dalies e punkto i papunktis turi būti aiškinami taip, kad sandorio (muitinės) vertė turi būti patikslinta, į ją įtraukiant visas pardavėjo (gamintojo) faktiškai patirtas prekių vežimo iki jų įvežimo į Sąjungos (Bendrijos) muitų teritoriją

vietos išlaidas, kai, kaip yra byloje nagrinėjamu atveju, (1) pagal tiekimo sąlygas („Incoterms 2000“ DAF) pareiga padengti šias išlaidas teko pardavėjui (gamintojui) ir (2) šios vežimo išlaidos viršijo sulygtą ir pirkėjo (importuotojo) faktiškai sumokėtą (mokėtiną) kainą, tačiau (3) pirkėjo (importuotojo) faktiškai sumokėta (mokėtina) kaina atitiko realią prekių vertę, net jei ši kaina nebuvo pakankama padengti visas pardavėjo (gamintojo) patirtas vežimo išlaidas?

Nagrinėjamą administracinę bylą sustabdyti iki bus gautas Europos Sąjungos Teisingumo Teismo prejudicinis sprendimas.

Nutartis neskundžiama.

Teisėjai

Romanas Klišauskas

INCORAS & TIKRAS
Vyriausioji specialistė

Gitanė Aleškaitė

2020-06-30

Dainius Raižys

Virginija Volskienė